

Sygnatura akt VI W 104/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014 roku

sprawy przeciwko S. G. synowi T. i M. z domu M.

urodzonego (...) w B.

obwinionego o to, że

w dniu 31 października 2012 roku około godz. 7.46 we W. kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...) jechał prawym pasem ruchu ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku Placu (...) i przed skrzyżowaniem z ul. (...) podczas zmiany pasa ruchu z prawego na środkowy nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego zderzył się z samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), którego kierujący jechał środkowym pasem ul. (...) z tego samego i w tym samym kierunku ruchu. Czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ust. 1 i 4 prd

I. uniewinnia obwinionego **S. G.** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz S. G. kwotę (...) (jeden tysiąc trzydzieści dwa) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2012 roku na ulicy (...) we W., doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczyli kierujący samochodem marki S. nr rej. (...) S. G. i kierujący samochodem marki A. (...) nr rej. (...), K. J.. Jadący ulicą (...), środkowym pasem ruchu, wyprzedzający z prawej strony kolumnę pojazdów, S. G., zatrzymał samochód marki S., przed przejściem dla pieszych, wobec żółtego sygnału świetlnego wyświetlonego na sygnalizatorach dla wszystkich pasów ruchu. Po około dwóch sekundach od zatrzymania, jego pojazdu został uderzony przez nadjeżdżający z tyłu samochód marki A. (...).

W wyniku uderzenia oba samochody uległy uszkodzeniu.

dowód:

wyjaśnienia obwinionego S. G. k.7-8, 47 akt;

notatka urzędowa o kolizji drogowej k.3 akt;

opinia biegłego W. K. k.104-122.

S. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tego dowodu. Przedstawiony przez obwinionego przebieg wydarzeń nie tylko nie został zakwestionowany przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych i mechanoskopijnych badań pojazdów W. K., ale przeciwnie, dokonaną analizą wykazał on, że wskazywane przez pokrzywdzonego parametry są nierealnie fizycznie.

Na podstawie dokonanych analiz miejsca kolizji oraz zgromadzonej dokumentacji, a w szczególności wykonanej analizy kształtu, umiejscowienia i charakteru uszkodzeń na obu pojazdach, podważył wersję przebiegu wydarzeń, opisaną w zeznaniach przez K. J..

Sąd oparł się na tej opinii uznając, że w odróżnieniu od opinii biegłego J. D., jest ona rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności - nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla Sądu. Opinii nie można postawić zarzutu niepełności - nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tego względu stanowiła podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń w zakresie rekonstrukcji kolizji drogowej.

Treść opinii nie podważa wiarygodności wyjaśnień obwinionego i podanych przez niego okoliczności przebiegu wydarzeń. Wskazana przez niego wersja przyczyn kolizji znajduje pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Tymczasem tylko jednoznaczne i nie budzące żadnych wątpliwości ustalenia w zakresie winy S. G. mogłyby rodzić odpowiedzialność karną po stronie obwinionego. Ich brak skutkowało uniewinnieniem obwinionego od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wobec treści rozstrzygnięcia, kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa (art.118 § 2 kpw).

Sąd zasądził również na rzecz obwinionego stosowną kwotę tytułem zwrotu kosztów ustanowionego przez niego obrońcy. Na sumę 1332,00 złotych składa się wysokość rzeczywiście poniesionych przez niego, a wynikających z zawartej z obrońcą umowy, wydatków. Domaganie się nadto 430,00 złotych, wynikających z opinii opracowanej przez biegłego na zlecenie obrony, nie ma uzasadnienia prawnego. Był to bowiem prywatny dokument, sporządzony na prywatne zlecenie i nie sposób oczekiwać, aby to Skarb Państwa za niego płacił. Niczego tu nie zmienia fakt, że obrona posłużyła się tym dokumentem i złożyła go do akt sprawy. Sąd powoływał biegłych sądowych i za ich pracę wypłacił im wynagrodzenie. Oczekiwanie, by pokrywał również wydatki biegłych, ekspertów, specjalistów, kolegów, współpracujących z obwinionym, nie mieści się w definicji wydatków Skarbu Państwa (art. 618 § 1 kpk). Z tego względu kwota 430,00 złotych nie została uwzględniona przy rozstrzygnięciu zawartym w punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku.